

**ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΚΕΝΝΕΛΥ** : «**Τέσσα, ή πιστή καρδιά**». Θίασος Κατερίνας Άνδρεάδη.— Σ' ένα ξύλινο σπίτι, στο Τυρόλο, μέσα σέ μιά μόνη οικογένεια, έχει μαζευτεί μιά θαυμαστή ποικιλία προσώπων, στά παιδιά πού ένας διευθυντής Ιπποδρομίου απόχτησε από 11 διάφορες γυναίκες, στην τελευταία γυναίκα του, στον Ίταλο ύπηρέτη και στους τρείς καλεσμένους τής οικογένειας, έναν ρώσο περιφερόμενο μουσικόφιλο, έναν έβραιο επιχειρηματία κι' έναν άριστοκράτη συνθέτη πού, έρμαιο τής καλλιτεχνικής του άνησυχίας, ξεφεύγει από την τάξη του και βρίσκει, στο παρδαλό αυτό περιβάλλον, την έμπνευση και τή συμφωνία μέ τον έαυτό του... Άνάμεσα στά 17 αυτά πρόσωπα, ή ζωή κυλά, μ' όλη την ποικιλία και τή θερμή της, κάτω από τό μαγευτικό φεγγαρόλουστο ούρανό του Τυρόλου. Ό έξαλλος ρώσος τριγυρνά στά λειβάδια μέ τή γυναίκα του οικοδεπότη, ό καλοκάγαθος θεατρώνης τά φτιάχνει μέ τή δεύτερη κόρη και τήν παρασύρει στην πόλη μαζί του κι' ό άλλοπρόσαλλος καλλιτέχνης άφίνει τή μουσική άνθεση του νά νανουρίζεται μέσα στους τρυφερούς τόνους μιάς ιδανικής άνέκφραστης αγάπης για τήν μικρή Τέσσα, τό παρθενικότερο πλά-

σμα του οικογενειακού αυτού τοίρκου. Τάλλα μέλη τής οικογένειας, πού δέν παίρνουν μέρος στη δράση για λογαριασμό τους, είναι ως τόσο κάτι δικό τους, είτε σχηματισμένο πιά, όπως ή νοικοκυρούλα Καίτη πού δέχεται μέ τή μεγαλύτερη φυσικότητα νά ύπηρετεί τό περίεργο αυτό σύνολο, είτε νεοσσοί πού προετοιμάζουν τό μελλοντικό τους φτερούγισμα, ή μιά για τό θέατρο—ή Πωλίνα—κι' ή άλλη, ή μικρή κόρη τής τελευταίας συζύγου, για τήν έπιπόλαια ζωή τής μητέρας της.

Έν τώ μεταξύ άποξενωμένος πιά, άδιάφορος, στον προθάλαμο του θανάτου, ό γέρο δημιουργός τής πρωτότυπης αυτής έστίας, μονάζει στο πάνω πάτωμα του σπιτιού, δαμάζοντας ως τόσο άκόμη μέ τήν άόρατη παρουσία του τό κοπάδι των άτίθασων παιδιών του...

Σέ λίγο ό θάνατος του σαλπίζει τή διάλυση... Κάπου έχει νάπουσρηθεί ό καθένας.. Γιατί ό παράξενος αυτός κόσμος, παρ' όλη τή φαινομενική του διαφθορά κι' άσυνδοσία, έχει ευγένεια και τή συνείδηση αντικαθιστά ή ευαίσθησία.. Ό Γιάκομπ παντρεύεται τήν κόρη πού είχε ξελογιάσει, ό Ρώσος φορτώνεται τήν χήρα μέ τή μικρή κόρη της κι' ό θείος από τό Λονδίνο έρχεται μέ τήν κόρη του Φλώρανς νά πάρει τις άνηπιές του για τό κολλέγιο. Μόνο ό μουσικός παρασπονδει... Άγαπά τήν Τέσσα, συνθέτει παθητικότερα ντουέτα για χάρη της. Κι' όμως, δέχεται νά παντρευτεί τήν πανέμορφη Φλώρανς... Ό Τέσσα κλείνεται στο κολλέγιο.

Άπό δω και πέρα τό δράμα πού φαινόταν νά βγαίνει από όμαδικές καταστάσεις, έντοπίζεται στους τρείς κυριότερους ήρωες. Στο Λιούις Ντότ, στη γυναίκα του Φλώρανς και στην άγνη κι' ευαίσθητη Τέσσα. Άπό εικόνα ζωής πού άρχισε, ξετυλίγεται σέ ψυχολογικό δράμα, μέ τό συνθισμένο έρωτικό τρίγωνο..

Ό μικρούλα Τέσσα δραπετεύει από τό κολλέγιο, έμψυχωμένη πάντα από τήν αγάπη της για τό Λιούις.

Αυτός ξαναγυρίζει στά παλιά του αισθήματα, βλέποντας άλλωστε στην πιστή Τέσσα, τήν άνεξαρτησία πού θυσίασε σ' ένα άταίριαστο γά-

μο... Όμως ή Τέσσα, μέ τήν έμφυτη τιμιότητά της, άρνιέται νά τόν ακολουθήσει ως τή στιγμή πού, βαθεία πληγωμένη από τήν άδικη στάση τής Φλώρανς, τάποφασίζει στο τέλος. Μά ή μικρούλα πιστή καρδιά, αδύναμη από δικού της, έξασθημένη από τόσες συγκινήσεις, συντρίβεται τή στιγμή άκριβώς πού ή εύτυχία τή νανουρίζει.

Τό έργο αυτό, διασκευασμένο από τό όμώνυμο μυθιστόρημα τής Μάργκαρετ Κέννεδου, έχει όλα τά προτερήματα ενός καλού μυθιστορήματος, μά και τά έλαττώματα μιάς διασκευής. Χαρακτήρες όλοκληρωμένους, πλαίσιο έπικό, δανεισμένο άπ' τήν άγγλικήν πραγματικότητα, μέ ωραίες ήθογραφικές λεπτομερείς της. Τό κοινωνικό στοιχείο, χωρίς νά παίρνει τήν πρώτη θέση—πού τήν έχει ό συναισθηματικός κόσμος—είναι διάχυτο σ' όλο τό έργο μέ τή δεξιοτεχνία τής άγγλικής σάτυρας... Ένα πλήθος ψυχές, ευαίσθητες, τρυφερές, αδύναμες, φτωχούλες, γεμάτες ταλέντο και κακοδαιμονία, γεννημένες για κάτι πού ούτε καν προσπαθούν νά τάλλάξουν... Τά νιάτα στην τρέλλα και στη δροσιά τους, στην προνομιούχα κι' όλισθηρή μοίρα τους, στη ζωντάνια και στην ευγένειά τους. Αυτό είναι πού συγκινεί και γι' αυτό ή πρώτη πράξη, στο Τυρόλο, βαλμένη μάλιστα μέ τόση ευσυνειδησία, ήταν έξαιρετική.

Όστερα όμως άρχίζουν τά μειονεκτήματα τής διασκευής: ένας πλατύς μύθος, μέ τήν άνετη εξέλιξη του, πρέπει νά δοθεί σέ εικόνες διαδοχικές, πού άφίνουν χάσματα άναγκαστικά και τραινάρουν στο σύνολό τους.

Και τό κυριότερο, τό ευρύ πλαίσιο πού χρωμάτισε τόσο τήν άρχή, διακόπτεται και δέν κατορθώνει νά μάς τό ξαναδώσει, μητε ή δεξίωση στο σαλόνι τής Φλώρανς, μητε ή βουβή άτμόσφαιρα τής πανσιόν, στο τέλος. Τό μόνο πού τάναπληρώνει τό άόρατο αυτό σύνολο, τήν άτμόσφαιρα τής ένότητας του έργου νά πούμε, είναι ή έξυπνη και πρωτότυπη μουσική του κ. Κουρήτη πού συνοδεύει όλο τό έργο, έκφράζοντας τήν άνήσυχη ψυχή των ήρώων.

Τό παίξιμο ήταν δυσκολότατο, όπως συμβαίνει πάντα στα μεγάλα σύνολα. Έτσι, για να κρίνουμε ομαδικά, ενώ στην πρώτη πράξη ο θίασος πέτυχε ένα πολύ καλό συντονισμό και μιά άνετη κίνηση, παρά το στενό χώρο, στην τρίτη πράξη, στο σαλόνι της Φλωράνας, τό παίξιμο ήταν άνισο. Οί ήθοποιοί πουόκαναν τούς Άγγλους άριστοκράτες δέν έδωσαν άρκετά έντονα τό κοινωνικό χρώμα που άπαιτούσε τό έργο.

Έπίσης παρατηρήθηκαν μερικές υπερβολές που ζημίωσαν τό καλό παίξιμο στο ρόλο του ύπηρέτη και της Λίντας.

Ο κ. Μορίδης που κερδίζει ολοένα και περισσότερο στην εξέλιξη του, πρέπει να μελετήσει ακόμη τις σκηνές που άπαιτούν νευρική υπερένταση, γιατί ή πλούσια σ' αυτό τό στοιχείο ίδιουσγκρασία του ξεχύνε-

ται κάπως σπασμωδικά. Ο κ. Άποστολίδης ήταν πάλι ό μετρημένος κι' εύγενικός καλλιτέχνης που τραβά την προσοχή μας με τό λιγότερο θόρυβο που μπορεί.

Η κ. Άνδρεάδη στην πρώτη εικόνα κρατήθηκε με πολλή αυτόκυριαρχία μέσα στο σύνολο, χωρίς να τό σκιάσει με τό υπερπλέονασμα της προσωπικότητάς της. Ύστερα σαν αρχίζει τό δικό της δράμα, άπομονωμένο από τούς άλλους, ξαναπήρε την έντασή της και μας έδωκε δυνατές στιγμές, όπως στην σύγκρουσή της με τή Φλωράνας και στο σιωπηλό κι' εύτυχισμένο της θάνατο...

Οί άλλοι ήθοποιοί έπαιξαν μ' εύσυνειδησία. Η σκηνογραφία του κ. Ζωγράφου, ήταν πολύ καλή. Ιδίως τό ξύλινο σπίτι του Τυρόλου. Γενικά ή παράσταση της Τέσσας συνεχίζει την ωραία παράδοση που έδημιούργησε ό θίασος της Κας Άνδρεάδη.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ